

Sygn. akt: I C 21/22 upr

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 marca 2022 r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Małgorzata Kłek

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 28 marca 2022 r. w K.

sprawy z powództwa C. 2 Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.

przeciwko B. R.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 21/22

UZASADNIENIE

Powód C. 2 Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanej B. R. kwoty 1 849,10 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych. W uzasadnieniu powód wskazał, iż wiarytelność wynika z umowy pożyczki nr (...) zawartej przez pozwaną w dniu 02.07.2015 r. z F. Bank p.l.c., na mocy której pożyczkodawca udostępnił pozwaną środki pieniężne na zasadach określonych w umowie. Pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania, nie regulując wymaganych kwot w wysokościach i terminach określonych w umowie, w związku z tym pożyczkodawca wykorzystał przysługujące mu uprawnienie i wypowiedział umowę. Na podstawie umowy przelewu wiarytelności z dnia 29.03.2017 r. D. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty nabył wiarytelność, wynikającą z w/w umowy pożyczki, a następnie umową z dnia 29.09.2017 r. dokonał sprzedaży nabytych wiarytelności powodowi. W ocenie powoda dowodem istnienia oraz obowiązku spełnienia świadczenia ciążącego na stronie pozwanej jest przedłożony wraz z pozwem przez powoda wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nr (...). Powód wskazał, że roszczenie stało się wymagalne z dniem 26.06.2016 r., a na kwotę dochodzoną pozwem składają się: kwota 1057,94 zł tytułem niespłaconej należności głównej, koszty udzielenia pożyczki w wysokości 377,59 zł oraz odsetki za opóźnienie w kwocie 413,57 zł. Dalej powód wskazał, że bieg terminu przedawnienia przerwało postępowanie toczące się przeciwko pozwaną w elektronicznym postępowaniu upominawczym pod sygn. akt NC-e 2541293/17. Następnie wskazał, że Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie przekazał Sprawę do Sądu Rejonowego w Kętrzynie- sądu właściwości ogólnej. W związku z bezskutecznym upływem terminu na uzupełnienie braków formalnych Sąd Rejonowy w Kętrzynie umorzył postępowanie na podstawie art. 505³⁷ §1 kpc.

Pozwana B. R. nie złożyła odpowiedzi na pozew oraz nie zajęła stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 29.09.2017 r. D. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. zawarł z C. 2 Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w W. umowę przelewu wierzytelności, określonych szczegółowo w załączniku nr 1 do umowy.

(dowód: umowa - k. 18)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Strony zobowiązane są w myśl przepisu art. 232 kpc wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Ciężar udowodnienia faktów uzasadniających objęte pozwem roszczenie spoczywał na powodzie, który winien wykazać wszystkie okoliczności stanowiące podstawę żądania pozwu.

W niniejszej sprawie powód nie udowodnił tego, iż przysługuje mu jakiegokolwiek roszczenie względem pozwanej, w szczególności nie wykazał istnienia wierzytelności z tytułu umowy pożyczki. Powód nie przedstawił bowiem dokumentów potwierdzających fakt zawarcia umowy przez pozwaną z wierzycielem pierwotnym. Powód nie przedłożył również dowodu wypłacenia pozwanej kwoty pożyczki czyli dowodu przeniesienia na biorącego pożyczkę własności przedmiotu umowy.

Dowodu istnienia zobowiązania pozwanej nie stanowi z całą pewnością zawiadomienie o cesji wierzytelności (k. 6-7). Brak dowodów doręczenia go pozwanej.

Przedłożona przez powoda umowa sprzedaży wierzytelności z 29.09.2017 r. zawarta pomiędzy C. 2 Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym w W. a D. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. może stanowić dowód wyłącznie tego, że do zawarcia takiej umowy doszło, nie wykazuje ona natomiast, iż obejmowała m. in. wierzytelność wskazaną w pozwie.

Zgodnie z § 1 pkt 1 w/w umowy wierzytelności, które stanowiły przedmiot cesji miały zostać szczegółowo określone w załączniku nr 1 do umowy. Do pozwu dołączono jedynie obejmujący przedmiotową wierzytelność wydruk określony jako „wyciąg z elektronicznego załącznika umowy przelewu wierzytelności z dnia 29.09.2017 r.” W. ten nie jest dokumentem, który może stanowić podstawę uznania, że powód udowodnił zakup wierzytelności objętej pozwem, ponieważ umowa nie przewidywała takiego sposobu opisu wierzytelności.

Powód nie przedłożył również dowodu na to, że jego poprzednik D. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. nabył wierzytelność od wierzyciela pierwotnego, w związku z tym nie można również przyjąć, że powód udowodnił nieprzerwany ciąg cesji dochodzonej pozwem wierzytelności.

W związku z powyższym, przedłożona przez powoda umowa przelewu wierzytelności może stanowić dowód wyłącznie tego, że do zawarcia takiej umowy doszło, nie wykazuje ona natomiast, iż pozwana była zobowiązana wobec wierzyciela pierwotnego i w jakiej wysokości. Dopiero wykazanie istnienia długu wobec wierzyciela pierwotnego i wykazanie wysokości tej wierzytelności może stanowić podstawę do uwzględnienia pozwu, przy jednoczesnym wykazaniu przez powoda umowami cesji, iż jego poprzednik nabył wierzytelność od wierzyciela pierwotnego zgodnie z treścią art. 509 § 1 kc.

Wprawdzie powód przedłożył na poparcie swego roszczenia wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego (k. 5), jednak wyciąg ten jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 kpc stanowi dowód wyłącznie tego, iż osoba, która go podpisała złożyła zawarte w dokumencie oświadczenie. Zgodnie z treścią art. 194 ust. 2 ustawy z 27 maja

2004 r. o funduszach inwestycyjnych wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego pozbawiony jest mocy prawnej dokumentów urzędowych w postępowaniu cywilnym. Samo dokonanie zapisu w księgach funduszu istnienia wierzytelności nie wiąże się bowiem z domniemaniem prawnym, iż wierzytelność istnieje, brak bowiem jakiegokolwiek sposobu kontroli prawidłowości podstaw dokonywanych wpisów, poza ich prawidłowością formalną. O ile wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu potwierdza fakt dokonania cesji (nabycia wierzytelności), o tyle do wykazania skuteczności tego nabycia w świetle prawa cywilnego lub szerzej - do wykazania istnienia wierzytelności konieczne jest przedstawienie przez fundusz odpowiednich dowodów. Domniemanie zgodności z prawdą treści dokumentu w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nie obejmuje faktu istnienia wierzytelności nabytej przez fundusz sekurytyzacyjny w drodze przelewu. Jak wynika z powyższego, jest to dokument, który w postępowaniu cywilnym ma ograniczoną moc dowodową i w ocenie Sądu nie stanowi wystarczającego ani wiarygodnego dowodu na samodzielne potwierdzenie, że powodowi przysługuje określona wierzytelność, a tym bardziej na jej wysokość.

Jak wskazano wyżej, ciężar dowodu w zakresie wysokości i wymagalności roszczenia, osoby pozwanej, terminów płatności należności wynikających z umowy, momentu wypowiedzenia umowy, terminów płatności i naliczania odsetek od należności głównej, stosownie do art. 6 kc obciąża powoda. Tymczasem powód, na dowód istnienia swojej należności, poza umową przelewu wierzytelności oraz wyciągiem z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego, nie przedstawił żadnego dowodu istnienia wierzytelności ani jej wysokości. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 kc). W myśl wskazanych przepisów to strony obowiązane są przedstawiać dowody, a Sąd nie jest władny tego obowiązku nawet wymuszać, ani – poza zupełnie wyjątkowymi sytuacjami – zastępować stron w jego wypełnieniu. Ciężar udowodnienia spoczywa na stronie, a ów ciężar rozumieć należy z jednej strony jako obarczenie strony procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o słuszności swoich twierdzeń, a z drugiej konsekwencjami zaniechania realizacji tego obowiązku, lub jego nieskuteczności. Tą konsekwencją jest zazwyczaj niekorzystny dla strony wynik procesu.

Nie można było również w przedmiotowej sprawie uznać, że pozwana nie przedstawiając swojego stanowiska w rzeczywistości uznała powództwo. Powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika procesowego, winien przejawiać staranność w wykazaniu zasadności powództwa. Brak merytorycznego zaprzeczenia jego twierdzeń przez pozwaną nie zwalniał go od wykazania podstawowych okoliczności wskazujących na zasadność żądania. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z 7.11.2007 r. (II CSK 293/07), ciężar udowodnienia faktu należy rozumieć nie tylko jako obarczenie jednej ze stron procesy obowiązkiem przekonania sądu dowodami o prawdziwości swoich twierdzeń, ale również konsekwencjami zaniechania realizacji tego obowiązku lub jego nieskuteczności. Sąd jest zobligowany do uznania twierdzeń powoda przy bezczynności pozwanego jedynie w przypadku braku wątpliwości co do zasadności pozwu. W niniejszej sprawie natomiast powód nie przedłożył dowodów dostatecznie uzasadniających jego roszczenie. W konsekwencji należało stwierdzić, że powód nie udowodnił swojego roszczenia, choć był do tego zobowiązany.

Mając na względzie wszystkie powyższe okoliczności, powództwo należało oddalić.